

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Mansuetudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

*Signa mili-
taria duo
apud Ro-
manos.*

Apuđ Romanos signa militaria, alia Vocalia, alia Muta dicebantur. Vocalia, quæ Imperator Tribuni, Tribuni mox ordinibus dabant, ut scilicet aut noctu, aut in peragendis vigiliis, aut explorationibus obeundis, ac in ipsa quoque interdum acie, cum tumultu omnia confusa essent, ipsi se vicissim noscitant. Muta, variis animalium figuris elaborata præferebantur, sed suum quæque significatum habebant: quippe, ut unum exempli causa ponam, Minotauri effigies tunc extollebatur, cum secreto & tacite rem gerendam admonebantur: ostendebat enim hieroglyphicum id, consilia ducum non minus occulta esse debere, quam fuerit Minotauri sedes, quippe Labyrinthus. Hinc ille sapiens videlicet eorum Imperator Q. Cæcilius Metellus Macedonicus, percontantibus Tribunis quonam exercitum huc illuc agitaret: *Si putrem*, respondit, *tunicam meam meorum esse consiliorum consciam; eam altutum abscinderem, combureremq.* Tutissimum enim (ait Vegetius) in expeditionibus creditur, facienda nesciri.

VICTORIA. CAP. XXXIX.

Mactatus autem Bos, quales ubique locorum conspiciuntur, victoriæ plurimum, partiq; triumphum signum erat: præfertim apud Romanos, unde Juvenalis hujusmodi significato,

Duc in Capitolia magnum, Cretatumque Bovem.

Id vero observatione dignum est, quod Spartiatæ in hoc sacrifici genere diversam à Romanis rationem secuti sunt. Num cum Romani, victoria per hostium sedes parta, Bovem sacrificare consueverint, cum vero sine pugna & sanguine rerum potiti essent, Ovem immolare: hi contra in victoria pacata Taurum sacrificabant: si vero pugnando vicissent, Gallum: quandoquidem ampliora magisque homine digna, quæ ratione atque prudentia, quam quæ vi atque corporis tantum fortitudine confecta essent, indicabant.

LUCAS EVANGELISTA. CAP. XL.

*Bovis alati
hierogly-
phicum.*

ET quoniam multa sunt, quæ de pietatis nostræ institutis ad hanc faciunt doctrinam, quæ Christianorum conventus sanctionibus suis per imagines exprimenda concessere, ea nequaquam dissimulanda sunt, cujusmodi ea est, quæ per alatum Bovem Lucam Evangelii scriptorem ostendit, sive propter eam ipsam Tauri continentiam atque temperantiam, de qua facta est superius mentio, cum Lucas ipse castissimus ab ineunte ætate, ut fertur, fuerit, omnemque vitam egerit incorruptus, immaculatus, sine uxore, sine liberis, in cælibatu perseverans, nullum unquam Veneris usum noverit: sive propterea, quod per Vituli mysticum vultum, Christum nobis prædicat immolatum, quem David super altare prædicat imponendum, atq; mansuetudinem, quam præ se tulit Deus homo factus, testimonio suo literarum monumentis illustratam posteritati commendavit: sive quod à sacrificiis, vel à sacerdotio sumat, ut ait Eucherius, operis exordium. Ita enim scribit: *Fuit in diebus Herodis sacerdos nomine Zacharias*: quam interpretationem admittit etiam Irenæus.

MANSVETUDO. CAP. XLI.

Lib. 3.

Quantum vero pertinet ad animalis istius mansuetudinem, Lucretius Poeta ita causas ejus reddidit:

*At natura Bovum placido magis ære vivit,
Nec nimis inani sax unquam subdita percit
Fumida suffundens cæca caliginis umbras:*

*Nec gelidi torpet telis perfixa pavoris,
Inter utrosque sum est, Cervos, sevosq; Leones.*

Paulo vero ante, cum de varietate animi loqueretur, mansuetudinem hanc in aereis corporibus esse contenderat: & quia causas reddiderat, cur Leo incognabundus esset, cur Cervus timidus, non immemor naturam humanam rerum omnium species amplectari, sic subdit:

*Sic hominum genus est, quamvis doctrina politos
Constituat pariter quosdam, tamen illa relinquit
Natura*

- A *Natura cujusque animi vestigia prima,
Nec radicitus evelli mala posse putandum est:
Quin proclivius hic iras decurrat ad acres,
Ille metu citius paulo tentetur, at ille*
- Tertius accipiat quadam clementius aquo:
Inq, aliis rebus multum differre necesse est
Naturas hominum varias, moresq, sequaces.*

Prout vero variis affectibus movetur homo, ad ejus animalis bruti naturam comparatur cui per eam sit assimilis: nam in brutis simplices plurimum sunt naturæ, ut initio diximus.

FEROCITAS EVITANDA. CAP. XLII.

Quam diversum autem illud est, quod mansuetudinem ex Bove picto significantes, ferocitatem Fœni Tau-
ri cornibus
alligatum
quid. quidem & furibundam petulantiam per Taurum indicabant, ubi fœni fasciculum cornibus alligassent, recepta sunt hæc jam apud omnes, unde dixerit Horatius:

Fœnum habet in cornu, longe fuge.

- B Psalmographus noster eodem utitur dicitio, dum Psalmo quadragesimo quarto dicit: *Cum nobis aderas, inimicos nostros cornu petebamus, & accipiens* enim habet Græcus codex, proque valida & victrici pugna Theologi commentantur. Et 6. Ecclesiastici capite legas, *Cavendum ne animos, veluti Taurus, extollamus.* Quod vero attinet fœnum, id ideo facitari solitum ait Plutarchus, ut ferocitatem lasciviamq; ex nimia pabuli ubertate resulfare admoneremur. Dicitur vero celebritatem accepisse à Sicinio quodam proditur, qui cum effusissima dicacitate omnes carperet, uni M. Crasso parere compertus est: curq; uni illi parceret, interrogatus, fœnum eum in cornu gestare respondit. Sane Romanis mos fuit cornupetarum Boum cornua fœno circumligare, quo obviam prodeuntes admonerent ab illo cavendum. Eo figmento Hesiodus populivoros (liceat ita mihi *ὄνομαδύς*, Græcum vocabulum Latinum facere) nuncupavit, qui quidem divitiarum opulentia lascivientes reliquos impeterent, ac proculcarent. Est & tale aliquid apud Sophoclem, & Solonis ad hoc dictum haudquaquam aspernandum. Sed illud potius afferamus, quod Psalmo vigesimo secundo scriptum, *Circum dederrunt me Vituli multi, Tauri pingues obsederunt me*, ubi interpretes per Vitulos plebeiam Judæorum multitudinem intelligunt, lascivientem quippe, solutamq; juventutem omni profus regula carentem: per Tauros vero, Pontifices, Scribas, & Seniores, propter ætatem nimirum, & prærogativam, qua cæteris antestabant, Pingues appellati: quia multis Dei donis ante alios omnes fruebantur. Nam & alibi Moses in hanc sententiam futura longe prævidens: *Comedit, inquit, Jacob, & impletus est, & recalcitravit dilectus: pinguedine & carne disensus est, & obductus, & dereliquit Deum factorem suum.* Eodem modo accipiunt Theologi dictum Psalmi sexagesimi octavi, *Taurorum congregationem*, Pontifices & Scribas, & reliquos Judæorum Principes intelligendo, qui & temerarii, & cornupetæ essent Christumque & Apostolos ferociter incessuri forent. Minime vero loco hoc prætereundum est, quod Theologi nostri Mosis prædivinationem de Josippo, *Tauri decor ejus*, transferunt ad Christum: Taurus siquidem ob utramq; dispositionem, alius ferus, ut judex; alius mansuetus, ut assertor: qui generi humano salutem dedit, cujus cornua esset crucis extrema. Nam & de parte navis antenna, dictum invenimus,

Cornua velatarum obvertimus antennarum.

- D Hac autem virtute crucis, & hoc more cornutus, ait Tertullianus, universas gentes etiamnum ventilat, per fidem auferens à terra in cælum, & tunc ventilabit per judicium, dejiciens de cælo in terram. Ubi etiam de Simeone & Levi loquitur: *In concupiscentia sua subnaverunt Taurum*, de Christo idemdem intelligi volunt, cujus nervos sacerdotes præcipue clavis suffigendos curaverunt.

Encl. lib. 3.

Gen. 49. 6.